

אמא, את היית האישה האופטימית ביותר שהכרתי וכול זה למרות כל מה שעבר עליך. כשהיית בת 16 פרצה מלחמת העולם השנייה. העיר קובל בפולין שבה נולדת וגדלת, נכבשה ע"י הצבא האדום ואת התיכון סיימת בתנאים קשים תחת הכיבוש הסובייטי.

בגיל 18 הצבא הגרמני כבש את האזור ומשפחתך הושלכה לגטו. במהרה היה ברור למשפחתך שהסוף קרוב, ובעזרת תעודות מזויפות וחברים פולנים טובים שסיכנו את עצמם, הצלחת למלט את עצמך באומץ לב, בתושייה ובהרבה מזל.

תוך זמן קצר הגרמנים אספו לבית הכנסת את כל יהודי העיר, כולל הורייך ושאר בני משפחתך שהיו בעיר, ורצחו אותם בריות. רק את ואחותך, שגורשה שנתיים קודם ע"י הרוסים לסיביר, נותרתן. בגיל 18, נערה צעירה שאבדה את כל היקר לה, את מתחילה לנוע עם תעודות של פולניה נוצרית באירופה הכבושה ע"י הנאצים, יחד עם חברתך הטובה נעמי, ואתן מצליחות לשרוד ולהגיע דרך אוקראינה לבוקרשט ברומניה, ושם ב-1945 שוחררת ע"י הצבא האדום. מבחן הזהות היהודית שעברת במשרדי הסוכנות היהודית היה שירה בעברית של "שאו ציונה נס ודגל".

עם השחרור את מחליטה לפתוח דף חדש ולעלות לארץ ישראל. קיבלת סרטיפיקט בריטי והגעת ברכבת ישירה דרך תורכיה ולבנון עד מחנה עתלית. חשבת שנשאת יחידה ממשפחתך בעולם, ולשמחתך מצאת בארץ קרובים שהצליחו להימלט לסיביר. אחרי שנה בארץ נסעת לצרפת לדודיך שהצליחו לשרוד את השואה והתחלת ללמוד רפואה כמו אביך ואמך.

עם תחילת מלחמת העצמאות את מחליטה שמקומך בארץ, ואת עוזבת את הלימודים, עוברת בדרום צרפת קורס מכי"ם של ההגנה, ועולה לארץ כחברת צוות עם ספינת מעפילים. את מלחמת השחרור את מסיימת כמפקדת מחלקה בצה"ל ומדריכת טירוניות, רובן עולות חדשות משהגיעו מכל קצוות תבל, ואת כבר נחשבת שם לישראלית ותיקה. סופקה היהודייה הצעירה שהייתה לפולניה, הפכה להיות צופיה הישראלית. כל כך ישראלית.

אחרי השחרור מצה"ל את פוגשת את אבא שגם הוא כמוך אוד מוצל מהשואה, ושניכם מחליטים לכרוך את חייכם ביחד. בניתם ביחד בית חם. למרות כל מה שעברתם, השרתם על ביתנו חום ואופטימיות ואהבת חיים ואדם. את חייך המקצועיים הקדשת לחינוך. את הקמת בחולון בעשר אצבעות מערכת מופלאה של מועדוני נוער לחינוך משלים, חוגי נגינה ותזמורות נוער, להקות מחול, קייטנות קיץ ועוד. השם צופיה הפך למוסד מוכר וידוע בעיר.

אהבתך לבני המשפחה ולחברים הרבים שצברת במשך השנים, הייתה יוצאת דופן. את היית זו שתמיד שמרה על הקשר ותמיד קבלת את כולם כפי שהם - באהבה, בפתיחות ובנתינה מכל הלב. גם אהבתך לבעלי חיים הייתה ללא גבול ותמיד היה בבית כלב וחתול שקיבלו ממך אהבה וחום. גאוותך הייתה הגינה הנהדרת שטיפחת מסביב לבית.

מאז שאבא נפטר לפני 9 שנים היה לך קשה, היה לך מאוד קשה, אבל שוב תמיד צחקת, תמיד חייכת ותמיד ראית את הצד הטוב בכל דבר. מעולם לא איבדת את האופטימיות, השמחה ואהבת החיים. המשכת להנות ממשפחתך - בעיקר מנכדותיך ונכדיך, הגדולים והקטנים - ומחברותיך הנאמנות הרבות.

אמא, בשנים האחרונות לא היית ממש את למרות שפעמים רבות ראיתי בעיניך שאת מכירה ומבינה, ראיתי שנפשך כלואה בגוף שתפקודו הלך וירד עם הזמן. תמיד נזכור את תפארתך הרבה.

אמא, את כל כך חסרה לנו, הטלפון כל ערב, המפגשים השבועיים שלנו, האהבה שלך, החוכמה שלך, כל אלו יחסרו לנו.

אמא, נוחי בשלום על משכבך ואני בטוח שאת ואבא תמשיכו ותשמרו עלינו מלמעלה.

קיבוץ סאסא, יום שישי, 25.9.2009

[מתוך דברים שנשא בנה, אילן שורץ, ליד קברה ביום הלוויה]

תמונות ילדות מקובל

עם אחותה פירה
ובעלה מירון רוזנבלט (באמצע),
ובן דודה יורם לוין

בחתונה עם דוד שורץ

עם המשפחה

עם נכדה שחר

בצער רב אנו מודיעים
על פטירתה של אמנו-סבתנו האהובה

צופיה שורץ

(סובקה זיסקינד, בת קובלן, אלאנתו של דוד שורץ)

ששרדה את השואה, הקימה משפחה לתפארת
ובנתה מפעל חיים חינוכי, חברתי ומוזיקלי בעיר חולון
ההלוויה תתקיים בקיבוץ סאסא היום, יום שישי,
25.9.09 בשעה 13:00. התכנסות ליד המועדון לחבר.

בניה: אילן (אינג'י) שורץ, דובי שורץ
ובני משפחותיהם

לפרטים: דובי 03-5563501, אינג'י 054-2872206